

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344072496/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

hos ham med ømme Lader, medens Bruden – den unge Søster – rolig blev siddende paa den anden Side af Bordet og saa til.

»Kære, smukke Prins,« sagde den ældste, mens der lyste noget sødt og sælsomt i hendes Øje, »bliv her i Aften i Montmartre, hos min Søster og nærved mig!«

Prinsen lukkede Øjnene vidt op, fornam den sære Kuldegysning, som gennemløber én, naar det umulige, det altfor utænkelige med ét bliver muligt.

»Lea efter Rakel!« sagde han og glemte at drikke.

Og da han kun saa to rolige, blidt opmuntrende Ansigter, er det sket, at han livsalig løftede sit Glas, at han, rørt over alt det gode, han havde fundet i Familien, endog fik Søsteren kær, skønt hun var ældre, at han, beruset af Vinen, ikke modstod Bærmen, og at han efter sit Bryllup med Skønheden ogsaa drømte, at Fornuftigheden havde et hvidt Bryst. Han skottede vel til sin Brud; men hun sad uden mindste Mine af at berøres eller være krænket, stolt som en Judith fra Montmartre.

»Jeg vil altid blive hos Søstrene paa Montmartre,« sagde han.

Men det skete ikke. – Alle Kvinder kan vel for en smuk Prins glemme deres Søsters Raad, men hvis de opdager, at han ikke er Prins (og ingen er altid Prins) . . . da bøder han for Brøde.

Søstrene stængede Dørene under Smil, fulgte ham begge til Brudekamret under sælsomme Smil. Der lukkede de sig inde med Prinsen . . . begge . . . (thi de havde ham begge saa kær) og tilstod ham med smilende Taalmodighed alle hans sidste Ønsker.

Omgivet af to saa elskværdige Søstre, der smilte og intet Øjeblik gav Grund til Mistænksomhed, laa Prinsen blødt og sov omsider trygt som en Hane, der har to Høns i Kurven.

Men den ældste Søster rejste sig, greb en skarp Kniv, og skjult bag et Gardin ventede hun paa Øjeblikket.

»Nu Mod, lille Søster, lille, søde Søster,« sagde hun. »Hold hans Hænder og luk hans Mund med Kys, saa vil han ikke skriges. Kun ingen Vaklen.«

»Hvorfor skulde jeg vakle?« smilte den unge, hvide Søster. »Jeg har solgt dig min Hane. Saa kan du gerne slagte ham.«

Og det dejlige, halvnøgne Barn trykkede lempeligt begge hans Hænder ned med sine egne og bed hans Læber til Blods, mens Søsteren snittede ham i Struben.